

dünyanın
en EĞLENCİLİ
çocuğu!

SISKA

ŞÖVALYE

Johnny
Smith

nemesis
çocuk

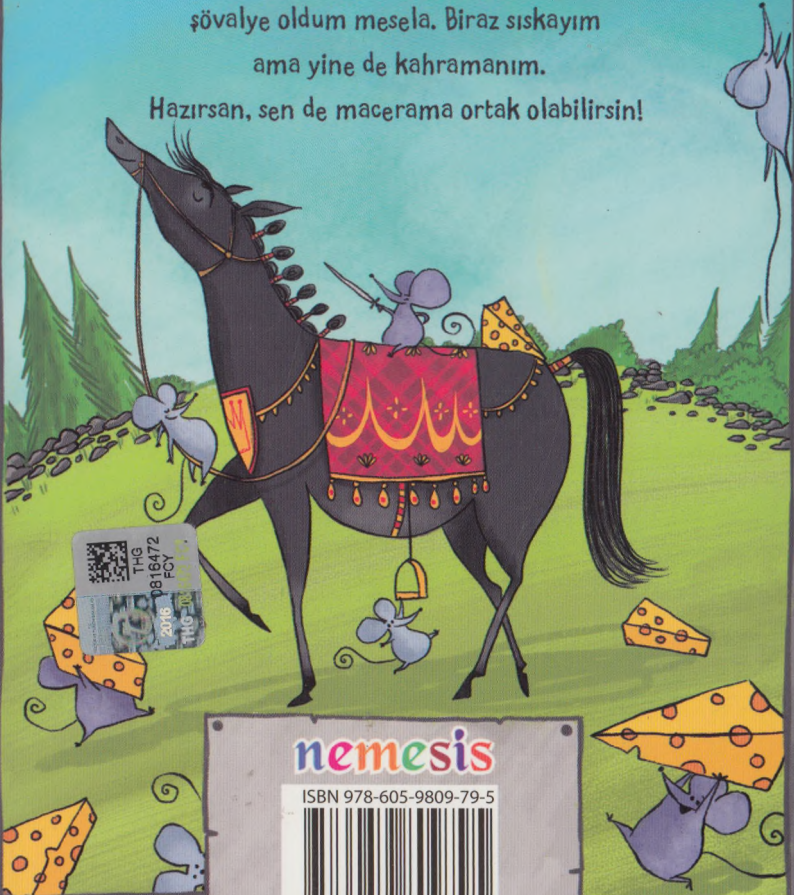
Ben, bizim buralarda en çok kullanılan
isimlerden birine sahibim.

Adım, John Smith.

Buralarda sayamayacağınız kadar çok John Smith var.
Bu yüzden herkes, benim çok sıkıcı olduğumu düşünüyor.
Oysa ben sıkıcı değilim. Hatta dünyanın en eğlenceli çocuğu
olduğum bile söylenebilir.

Her hikâyede başka bir maceraya atılıyorum. Bunda da
şövalye oldum mesela. Biraz sıskayım
ama yine de kahramanım.

Hazırsan, sen de macerama ortak olabilirsin!

nemesis

ISBN 978-605-9809-79-5

9 786059 809795 t10

WAVE

STANDS

dünyanın en EĞLENCELİ çocuğu!

Benim ismim John Smith
– dünyadaki en sıkıcı isim.
Babam, adı John Smith olan
birinin kendisini ASLA eğ-
lendiremeyeceğini söylerken,
annem, benim "MİLYONLAR
içinde tek" olduğumu söyler.
Kız kardeşimse ismimin beni
tarihteki en sıkıcı insan yap-
tığını söyler. Ama kitabı ka-
pağına bakarak yargılamayın.
Benim hayatım sıkıcı dışında
HER ŞEY olabilir.

Siska Şövalye
Johnny Smith
Kitabın Orijinal Adı: Sir John the Mostly Brave
Nemesis Kitap / Nemesis Çocuk
Yayın No: 94
Yazan: Johnny Smith
İllüstrasyonlar: Laura Ellen Anderson
Çeviren: Burak Torun
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Kapak Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Düzeltili: Pınar Şentürk
Dizgi: Ceyda Çakıcı Baş

ISBN:978-605-9809-79-5

© Johnny Smith, 2015
© Laura Ellen Anderson, 2015
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları, Scholastic Limited ile yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltulamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Temmuz 2016

Baskı ve Cilt:
Mimmoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı / İstanbul
Tel: (212) 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

dünyanın
en EĞLENCELİ
çocuğu!

SISKA

ŞÖVALYE

Johnny
Smith

nemesis

çocuk

BÖLÜM 1

“Sıkıcı! Sıkıcı! Sıkıcı! Sıkıcı! Sıkıcı!”

Annem, “Neden gidip odanda oynamıyorsun?” diye sordu.

Babam, “Neden gidip bahçede oynamıyorsun?” diye sordu.

Ablam Hayley ise, “Neden gidip dünyanın öbür ucunda oynamıyorsun?” diye sordu.

Smith ailesinin tümü bir aradaydı. Annem en sevdiği film olan Ölü Mutant Şempanzelerin Saldırısı'nı izliyordu. Babam yüzünü bir gazetenin altında gizlemiş uyukluyordu. Hayley'le erkek arkadaşı

Rufus ayak parmakları birbirine dokunacak şekilde kanepeye kıvrılmışlardı; ve dedem, tornavidayla takma dişlerindeki şekerlemeyi çıkarmaya çalışıyordu.

“Ama ben çok sıkıldım,” diye tekrarladım.

“Sadece sıkıcı insanlar sıkılır,” dedi anem.

“Ve sen zaten bunu biliyor olmalısın,” diyerek güldü Hayley.

Ah, hayır, işte yine başlıyoruz. Hayley’in en sevdiği konu...

“Sen dünyadaki en sıkıcı isme sahip, en sıkıcı insansın! O aptal küçük suratına bakarken, neredeyse uyuyacak gibi oluyorum.”

“Gerçekten de çok sıkıcı bir adın var,” dedi Rufus. “Gezegen üzerinde neredeyse yarım milyon John Smith olduğunu biliyor muydun?”

“Ama sadece bir tane III. Rufus Randall var,” diyerek kıkırdadı Hayley.

“Bu söylediğinden, en azından üç tane Rufus Randall olduğu sonucuna varabilirsin,” diyerek homurdandım.

“Sessiz ol, seni küçük fare!” diye tısladı Hayley.

Ardından herkes filmi izlemeye geri döndü. Bir süre geçtikten sonra tekrar konuştum. "Bana neden John Smith ismini verdiniz baba?"

Babam gazetesini yüzünden indirdi ve kaygılı gözlerle anneme baktı. Cevap konusunda ondan yardım istediği belliydi. "Çünkü John Smith gibi bir ismin varken kimse seninle dalga geçemez," dedi babam.

Hayley kıkırdamaya başladı.

"Peki neden Hayley'ye Hayley adını verdiniz?" diye sordum bu sefer.

"Onun adını Halley kuyruklu yıldızından aldık," dedi annem. "Çünkü o bizim küçük parlak yıldızımız."

"Ah," dedi Hayley. "Çok tatlı."

"Bence kuyruklu yıldız, uzun bir gaz çizgisidir," diye mırıldandı dedem.

Kahkahayı bastım. "Bu çok iyiydi dede!"

Hayley, buz gibi bakan gözleriyle bana döndü. "Seninle ilgili bir şey söylememe izin ver John Smith. Sen hiçbir şeysin. Sen hiç kimsesin. Asla bir kişi olamayacaksın. Neden mi? Çünkü sen John Smith'sin. Büyük harflerle tekrar söyleyeceğim: JOHN SMITH. Altını da çizeceğim: JOHN SMITH! Mesajı alabiliyor musun? Sen tamamen hiç kimsesin. En azından benim için..." Hayley aniden kanepeden inip kollarını havaya kaldırdı. "Ben yıldız olmak için doğmuşum!"

Bu akşam Hayley'in büyük okul gösterisi var ve kendisi başrolde.

Rufus'a bakıp eğlenceli bir surat ifadesi yaptım. "Beni gerçekten de çok seviyor."

"Hayır, yemin ederim ki sevmiyorum," dedi Hayley. "Senin başarısız olacağın bir ödevin ya da sınavın yok mu, seni küçük hamam böceği?"

Dedem osurdu.

Annem odada arı varmış gibi ellerini salladı.

Hayley kapiya doğru ilerleyip küçük parmağıyla Rufus'a tutundu. "Eğer birinin bana ihtiyacı olursa," diyerek gülümsemi, "okul gösterisinde yıldızlaşıyor olacağım."

"Ön sıradan biletlerimiz var," dedi annem.

"Bol şans!" dedi babam.

Hayley kapıdan süzölüp bahçeye çıktı.

"Eğer birinin bana ihtiyacı olursa... odamda olacağım," diyerek iç çekti.

BÖLÜM İKİ

Sokağın ortasında bulunan, sıradan, küçük bir evde yaşıyorum. Kenarlarında biraz sarı ve beyaz renkler olan, üstü biraz kahverengi, ayrıca gri ve yeşil parçaları olan evimiz kareye benziyor. Resmi gözünüzün önüne getirebilirsiniz.

Annem, babam, Hayley, dedem ve ben hep birlikte yaşıyoruz. Dedemin adı da John Smith. Hayley'in dediğine göre isimim o kadar yaygın ki, kendi evimde bile tek John Smith olamıyorum.

Ama bilmeniz gereken bir şey var: Benim çok, çok BÜYÜK bir sırrım var. Ben, başka dünyalara gidip inanılmaz

maceralar yaşıyabiliyorum. Dedem de bir maceracı. Onunla paylaştığımız büyük sır bu işte.

Dedemin söylediğine göre biz, John Smith Kulübü denen bir gruba üyeymişiz. Büyük bir macera yaşayabilmen için havalı bir adın olmamalıymış. Çünkü adın HİÇ KİMSE gibi duyulduğunda, aslında BİR KİMSE olabilirsin. Dedem diyor ki, eğer başka bir John Smith görürsem, bilmeliymişim ki onun da BÜYÜK bir sırrı var.

Odama girdiğimde yatağa devrildim ve ödevim üzerine düşünmeye başladım. Parlak zırhlar giymiş şövalyeler hakkında bir hikâyeye yazmalıydım.

Kırsal bölgede dolaşan bir şövalye olmayı çok isterdim. Kılıcımı başımın üzerinde salları, ağzından ateş çıkaran ejderhalarla dövüşürdüm. Ağzından ateş çıkaran ejderhalardan bahsetmişken, merak ediyorum, şövalyelerin de sinir

bozucu ablaları var mıdır acaba? Ve işte alın size merak edilecek başka bir konu daha: Şövalyeler zırhlarının içine osuyor mudur? Kabul etmelisiniz ki cevaplanması gereken bazı ilginç sorular var. Bir gösteri yapmalı ve anlatmalıyım. Henüz sınıftakilere bir şey söylemedim tabii. Hadi, saksıyı çalıştır, DÜŞÜN!

Sonra kafama dank etti. Eğer zırhlı bir şövalye olmak istiyorsam, zırhlı bir şövalye OLABİLİRİM. Bu inanılmaz ve muhteşem macerayı yaşayabilirim. Ve bunu sınıfta yaşayabilirim. Aklıma dâhice bir fikrin gelmesine bayılıyorum.

Odamdan fırladım ve tuvaletten çıkarırken ayakkabısına yapışan tuvalet kâğıdını çıkartmaya çalışan dedemin yanına gittim doğruca.

“Dede, ben maceraya gitmek istiyorum! Bana yardım eder misin?”

Dedem haylaz bir şekilde bana göz kırptı.

Dedemin odasının ortasında üzeri glad-yatör, astronot ve casus yapıştırılmalarıyla dolu, oldukça yıpranmış, eski bir sandık vardı.

“Hayal dünyasına bir yolculuk mu yap-

mak istiyorsun?" diye sordu dedem, başını sandığının içinden çıkararak. "Bütün dünya senin. Peki, bu seferki maceranda ne yapmak istiyorsun?"

"Bir zırh giymek istiyorum. Ata binmek istiyorum. Turnuva kazanmak istiyorum..."

"Sen zırhlı bir şövalye olmak istiyorsun," diyerek kıkırdadı dedem. "Bir zamanlar ben de zırhlı bir şövalyeydim..."

Dedem aniden kıkırdamayı kesti ve dudağını ısırıldı. "Diğer taraftan, kendine başka bir macera seçebilirsin," diyerek homurdandı. "En az onun kadar heyecanlı olacak yerlere gönderebiliriz seni. Mesela okyanusun dibine ya da uzay boşluğunun en uzak noktalarına. Tek yapman gereken o kelimeleri söylemek."

"Ama bu macera, ödevime de çok yardımcı olacak dede," diyerek itiraz ettim.

“Zırhlı şövalyeler hakkında bir öykü yazmam gerekiyor...”

Dedem kafasını salladı ve gülümsedi. “O zaman bir şövalye olacaksın...”

Sandığın içinde neler yoktu ki: Korsan şapkaları, kovboy çizmeleri, astronot kıyafetleri... Ve o da ne? Bir şövalye kılıcı ve kalkanı!

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” diye sordu dedem.

“Ablama bir ders vereceğim,” diyerek güldüm ve kılıcımı odanın içinde sallamaya başladım. “Eğer beni şimdi görebilseydi...”

“Hayatının en büyük macerasına hazır mısın?” diye sordu bu sefer dedem.

“Ben bunun için doğmuşum!” dedim gururla ve gözlerim parıldayarak.

Dedem odanın kapısına doğru gitti ve yüzünü bana çevirdi. “Şimdi sihirli sözcükleri söyleme zamanı...”

Kılıcımla kalkanımı göğsüme tutarak derin bir nefes aldım ve sandığın üzerinde yazılı olan özel sözcükleri okumaya başladım:

“Uzun uzun söyleyin, daha yüksek sesle: Ben JOHN SMITH'im ve bundan gurur duyuyorum.”

Dedem odanın kapısını sonuna kadar açtı. “Çık dışarı, John Smith... Bu diyarın şövalyesi!”

Cesaretlendirici alkışların, trompetlerin ve atların toynak seslerini duyabiliyordum!

“İyi eğlenceler,” diyerek güldü dedem. “Ve sakın düelloları kaybetme!”

BÖLÜM ÜÇ

Herkes benim adıma tezahürat yapıyordu.

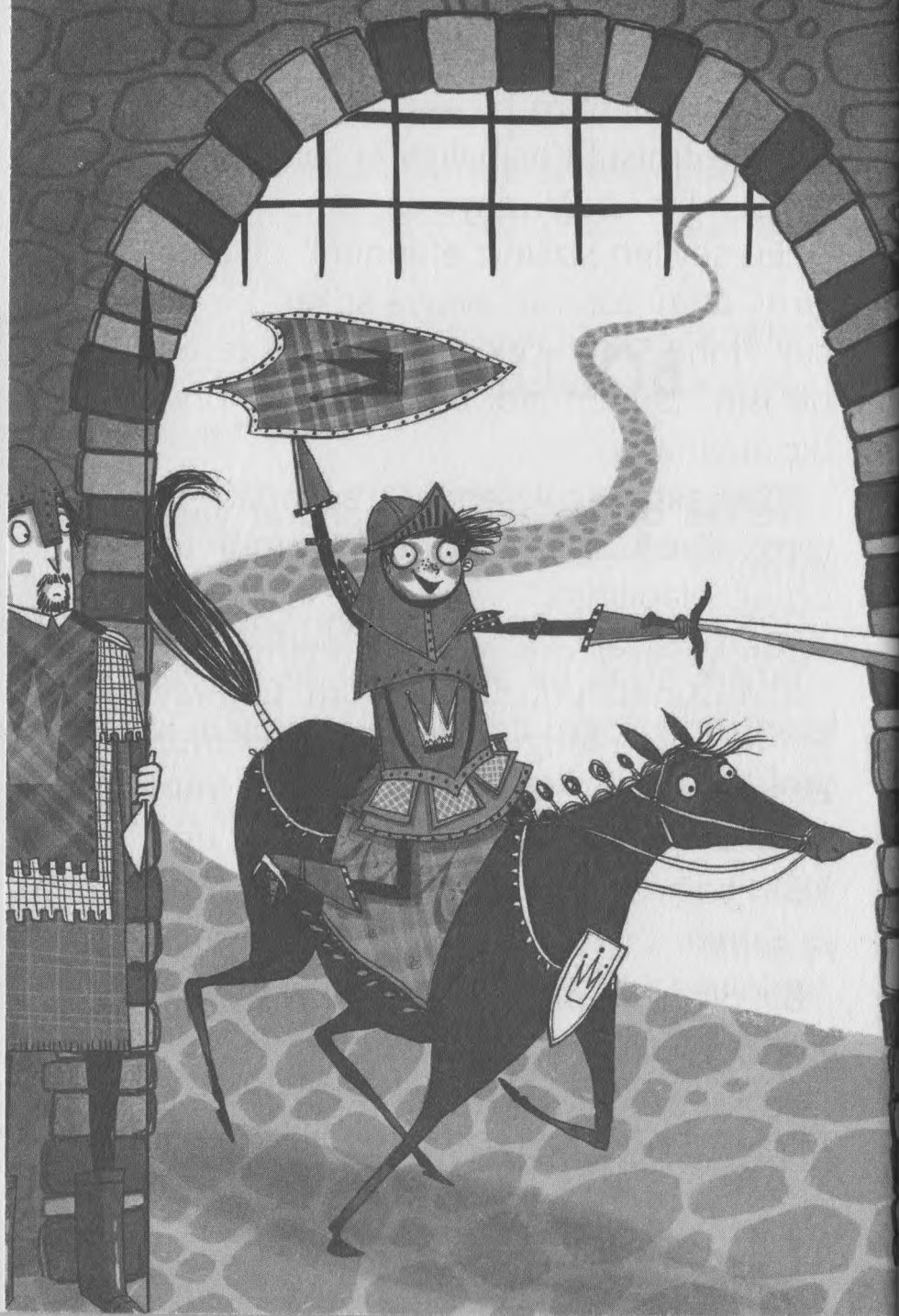
“John Smith! John Smith! John Smith!”

Büyük, siyah bir atın üzerinde, bir kalenin içine doğru ilerliyordum. Kuledeki çanlar çalıyor, kalabalık tezahürat yapmaya devam ediyordu.

Biri bağırdı. “John Smith bizi kurtarmaya geldi!”

Bir diğeri, “Çok yaşa sen John Smith!” diye bağırdı.

Ve sonra başka biri, “Bu topraklardaki en büyük isim o!” diye bağırdı.

Ne diyebilirdim ki? Bu sözler çok hoşuma gitmişti! Kalabalığa el salladım ve hepsi tekrar bağırmaya başladı.

"En sevilen sizsiniz efendim!" diye bağırdı, atımı tutarak avluya sokan bir çocuk. "John Smith çok güzel ve muhteşem bir isim. Bunun gibi bir ismi daha önce hiç duymamıştım."

"Gerçekten çok ender rastlanan bir isim," diye karşılık verdim. "Türümün tek örneği olabilirim."

"Ben Oswald Periwinkle," dedi çocuk. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Çok yaygın bir isim olduğunu düşünüyorsunuz. Bana neden Oswald Periwinkle ismini verdin diye babama sorduğumda, dedi ki..."

"Çünkü böyle bir ismin varken kimse seninle dalga geçemez dedi, değil mi?" diye sorarak konuşmasını böldüm.

Oswald bana doğru dönüp nefes nefese konuştu. "Gerçekten de aklımı oku-

dunuz, John Smith. Dedikleri doğruymuş; siz sahiden de ulu bir insanmışsınız.”

Oswald, attan inmeme yardım etmek için elini uzattı.

“Benimle gelin. Kraliçe sizi kalesinde bekliyor.” Omzuma hafifçe vurup gülümsedi. “Bana Ossie diyebilirsiniz.”

Ossie’yi kalenin içinde, duvarlarında eski kral ve kraliçelerin resimlerinin olduğu ve trompet çalan askerlerin bulunduğu devasa bir holde takip ettim.

Bir haberci bağırdı. “Majesteleri Kraliçe için diz çökün!”

Salonun en yüksek noktasında, başında parlak, altın bir taç olan Kraliçe oturuyordu.

Önünde eğildim.

Kraliçe’nin yanı başında, oldukça korkutucu bir görünüme sahip, tıpkı okul müdürümüze benzeyen bir adam duruyordu. “Ona dikkat et,” diye fısıldadı Oswald. “Kraliçe’nin koruması, Tahta Kurdu!”

Kraliçe yerinden kalktı ve bana doğru baktı. Herkes pürdikkat dinliyordu.

“John Smith, senin adın buralarda bir efsane haline geldi. Ve ismin oldukça alışılmadık bir isim...” dedi Kraliçe.

Kalabalıktaki insanlar başıyla onayladı.

“Seni neden çağırdığımızı merak ediyorsundur herhalde.”

“Söyleyin lütfen, Majesteleri,” diyerek karşılık verdim.

“Büyük bir sorunumuz var,” dedi Kraliçe. “Korkunç Ivan, kalemize zarar vererek, fazlaca kargaşa ve mutsuzluğa yol açacak. İşte bu yüzden seni çağırdık John Smith! Korkunç Ivan’la savaşmanı ve elinden gelenin en iyisini yaparak bizi kurtarmanı istiyoruz!”

“Bana boşuna John Smith demiyorlar, Majesteleri!” dedim. “Küçük probleminizle ilgileneceğim.”

“John Smith için üç alkış!” diye bağırdı biri.

Ve atlar da dâhil olmak üzere herkes buna katıldı.

Kraliçe tahtına tekrar oturdu ve yanğını kaşımaya başladı. “Seni daha önce bir yerlerde görmüş olabilir miyim?” diye sordu.

“Ah, hayır Sayın Majesteleri, benden sadece bir tane var!” dedim gülererek. Tabii ki bu, devasa büyüklükte bir beyaz yalandı; çünkü benden milyonlarca vardı!

“Peki, öyleyse. Ye, iç ve eğlen,” dedi Kraliçe kıkırdayarak. “Çünkü muhtemelen yakında ölmüş olacaksın.”

BÖLÜM DÖRT

Bu kısımları sevmiyorum! Yeme kısmı, içme kısmı, mutlu olma kısmı -bütün bunlar bana tuhaf geliyor. Ama önünde sonunda ölü olma kısmı beni biraz korkutuyor. Yine de yüzümde cesur bir ifade olmalı.

Uzun adımlarla kaleden çıktım. Haberciler trompetlerini çaldılar ve insanlar birbirini dürterek bön bön bana baktılar.

"Pek korkmuşsa benzemiyorsunuz," dedi Ossie. "Sonuçta Korkunç Ivan'la dö-

vüŕeceksiniz ve kendisi gerçekten de korkunçtur!”

“Korkmak mı?” diyerek alay ettim. “O kelimenin anlamını bile bilmiyorum.”

“Korkmuŕ, ödü kopmuŕ, söyleyecek kelime bulamamak...” dedi Ossie.

Atımın beni beklediği avluya geri döndük. Ossie dizginleri bana verdi.

“Ne muhteŕem bir hayvan!” dedi Ossie, atın boynunu okŕayarak. “Sanırım bu güvenilir atla çok uzaklara seyahat etmiŕsinizdir.”

“Ah, evet,” diyerek kıkırdadım. “Bu güzel dört bacaklı dostumla ülkenin dört bir yanını gezdik.”

Gerçek ŕuydu ki, bu atı hayatımda ilk defa görüyordum.

Atıma bindim ve kalabalığa el salladım. Sonra kılıcımı başımın üstüne kaldırdım ve bir süre havada salladım. Böyle bir ŕeyden hoŕlanırlar gibi görünüyordu.

Kılıcın ağırlığıyla az kalsın sırt üstü düşüyordum.

Avluyu hızlıca geçtik. Kalabalıktan gelen tezahüratlarla kendimi muhteşem hissediyordum.

“Atınızın bir ismi var mı?” diye sordu Ossie.

“Hımm, evet, ona Daisy diyorum,” diye yanıtladım.

At öfkeyle burnundan soludu.

Öne doğru eğildim ve atımın boynunun kenarını okşadım. “Biz güvenilir bir takımız, değil mi Daisy? Biz sosisle hardal, omletle çay, peynirle ekmek gibiiiiiiiiiiz...”

At aniden öne doğru fırladı.

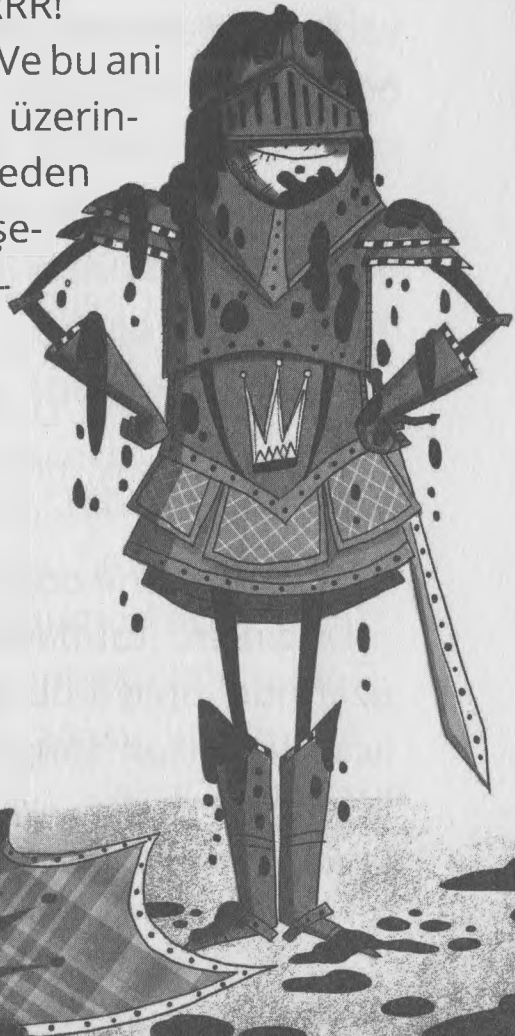
Dizginleri tutmaya çalışırken eyerin üzerinde zıplıyordum. Zırhımdan ve kılıcımdan çıkan şangır şungur sesler eşliğinde çaresizce avlunun etrafında tur-larken, kalabalık bağırmaya ve tezahürat

etmeye devam ediyordu. Zırhımdan çıkan ses avluda çınlıyor, siperliğim yüzümün önünde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, başlığımın kafamın her yerine çarpıyordu!

“DUUUUUUUURRRRR!”

At aniden durdu. Ve bu ani duruş, atın başının üzerinden savrulmama neden oldu. Yüzüstü bir şekilde hayvan pisliğinin içine düştüm.

Yana yuvarlandım ve gözlerimdeki pisliği temizleyerek kalabalığa baktım.

Hepsi de ağızları açık bir şekilde bana bakıyordu. Bekledikleri şey bu DEĞİLDİ. Başlığımı düzelttim, kendimi temizledim ve tökezleyerek atımın yanına gittim.

"Ve bunun geldiği yerde daha da fazlası var!" diye duyurdum, başından beri sanki böyle yapmayı planlamışım gibi davranarak.

At bana bakıp burun deliklerinden sıcak hava püskürttü ve kaldırıma kocaman bir dışkı bıraktı.

"İçinde kalacağına çıkarman daha iyidir," dedim.

"Beni takip edin," dedi Ossie. "Sizi evime götüreceğim."

"Peki," diye homurdandım.

Tekrar atın üzerine çıktım.

"Yüzünüzü yanlış tarafa dönmüşsünüz," dedi Ossie.

"Bu dediğın doğru," diye karşılık verdim blöf yaparak. "Bunun bir sürpriz olmasını isterdim!"

Ossie'nin buna inanmasını umuyordum, çünkü bütün yol boyunca ters yöne bakarak atıma binmiş olacaktım.

Ossie bana Kraliçe ile ilgili her şeyi anlattı. Kırmızı yakutu çalındığından beri Kraliçe çok üzgündü ve eğer yakutunu çalan hırsız bulursa, bunu ona kesinlikle ödetecekti! Ossie'nin dediğine göre Kraliçe'nin koruması Tahta Kurdu, hırsızla büyük bir ceza verecekti.

"Bu, can acıtacak türden bir ceza olur herhalde," dedim gülerek.

Biz avludan çıkarken Ossie bana duvar halısı dedikleri, devasa bir resimli hikâye gösterdi. Bir sürü insanın olduğu büyük

bir halıya benziyordu. Ossie'yi, Kraliçe'yi, Tahta Kurdu'nu ve tanımadığım pek çok insanı görebiliyordum.

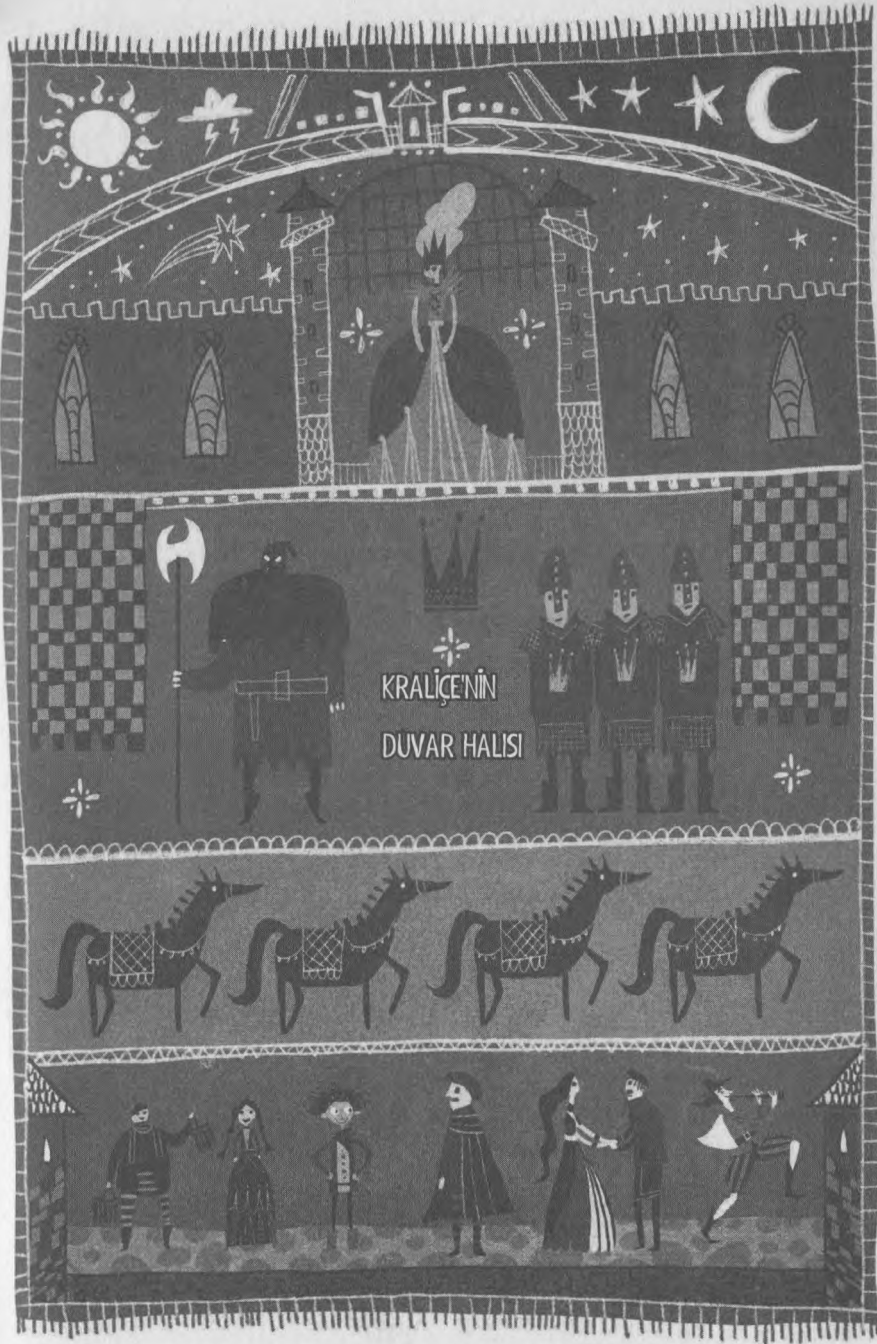
"Bu duvar halısı uzun zaman önce yapıldı," dedi Ossie. Sonra panikle ekledi. "Dişlerimi fırçalamayı ve saçlarımı taramayı unuttum. Annem çok kızacak!"

Ossie'den gerçekten hoşlanmıştım. Arkadaş olacağına benziyorduk.

"Tamam," dedi Ossie. "İşte burası yaşadığım yer!"

Ossie'nin evi biraz siyah ve biraz da beyazdı. Verandadan sarkıtılmış bolca küçük sepet, ön tarafta üzerinde "yöresel yemek" yazan bir kara tahta ve giriş kapısının dışında da bir sürü fiçı vardı.

"Eskii Mekân mı?" dedim kapıdaki tabelayı okuyarak. Burası nasıl bir yerdi ve *Eski* kelimesini, neden sonuna bir 'i' daha ekleyerek yazmışlardı?

KRALIÇE'NİN
DUVAR HALISI

“Bu küçük kafeyi babam işletiyor,” dedi Ossie.

Kapı açıldı ve kırmızı yanaklı, omzunun üstünde kurulama bezi olan küçük bir adam bizi karşılamak için dışarı çıktı.

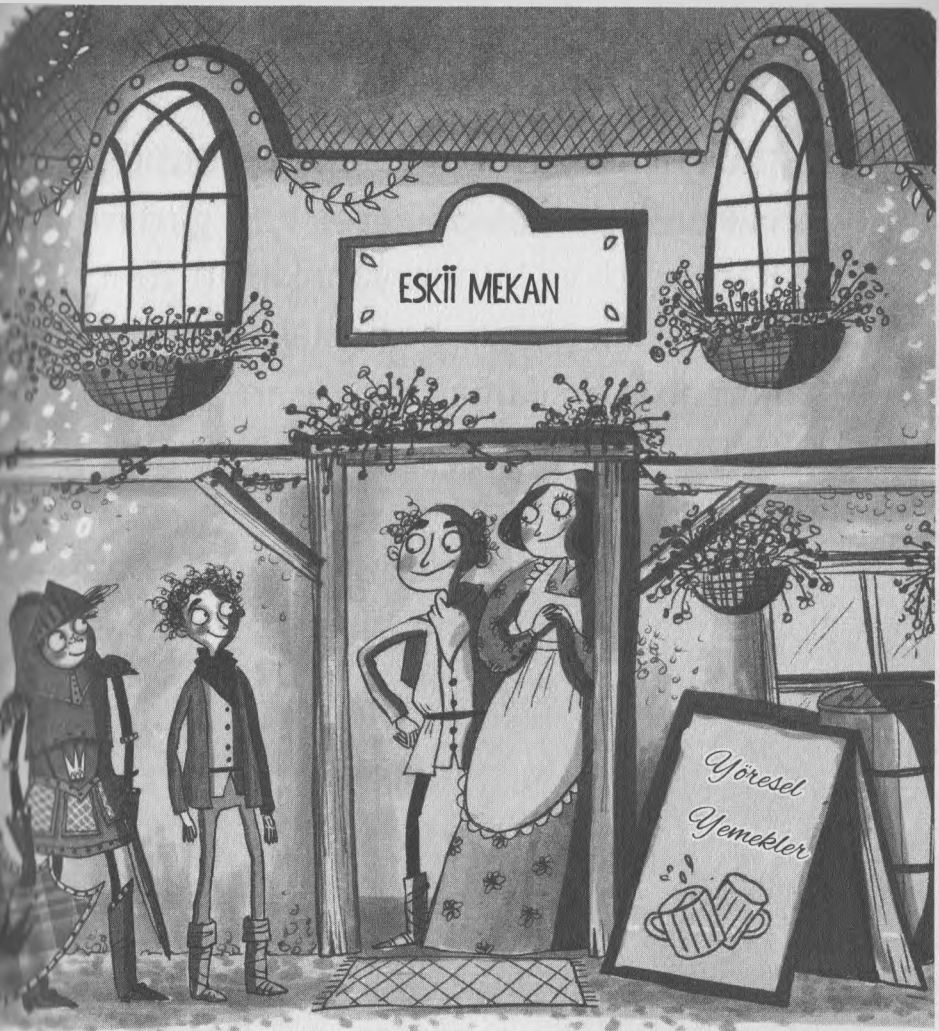
“Baba, bu kişi, büyük John Smith,” dedi Ossie. “Bizi kurtarmaya geldi.”

“Ah, teşekkür ederiz bayım,” dedi, Ossie’nin babası elimi sıkarak. “Teşekkür ederiz, binlerce teşekkür...”

Sarı önlüklü, kırmızı yanaklı bir kadın kapıdan fırladı.

Ossie beni dürttü. “Annemi seveceksin.”

“Sizinle tanışmak bir onurdur genç adam!” dedi, Ossie’nin annesi. Bana doğru uzatmadan önce elini önlüğüne sildi. “Lütfen kusurumuza bakmayın. Ben de tam şalgamlarımın üzerindeki inek gübrelelerini temizliyordum.”

Uzattığı elle dikkatlice tokalaştım.

“Özür dilerim, yanlış el oldu,” dedi kıkırdayarak. “İçeri gelin John Smith. Açlıktan ölüyor olmalısınız.”

Daisy'yi dışarı bağladım ve Ossie'yle anne-babasını takip ederek içeri girdim.

BÖLÜM BEŞ

Mutfak masasına geçtik. Ossie'nin annesi bana şalgam kekiyle şalgam çayı verdi. Şalgam! İğrenç! Brüksel lahanasından bile daha iğrenç!

"Eğer şalgam kekini beğenmediysen, elimizde şalgam bisküvisi de var," dedi, Ossie'nin annesi kıkır kıkır gülererek.

“Peynirli tostunuz yoktur herhalde, değil mi?” diye ağızımda geveledim. Gerçekten acıktığımı fark etmiştim.

“İstersen sana şalgam tostunu yapabiliriz,” dedi Ossie’nin babası.

“Yok yok, bu gerçekten çok güzel,” dedim, çiğ şalgamımı çiğnemeye çalışarak.

“Pekâlâ, geldiği yerde bundan daha çok var,” dedi Ossie’nin annesi. Bir taraftan da kiler kapısını açıyordu. Kapıyı açmasıyla birlikte, neredeyse yarım milyon şalgam dışarıya saçıldı. “Eğer bizi Korkunç Ivan’dan kurtaracaksan, gücünü koruman gerekir.”

“Öyleyse anlat bakalım bize,” dedi Ossie’nin babası. “Hangi etkileyici zaferlere imza attın. Bilirsin işte, kendi zamanında efsanevi bir şövalye olarak.”

Onları hayal kırıklığına uğratmak iste-

miyordum, o yüzden bir hikâye uydurdum. “Şey, ejderhalar, onlardan birkaç tane gördüm...”

“Ejderha mı?” diye sordu Ossie’nin babası. “Sevdim bunu. Peki, nasıl bir şeydi; kırmızı gözlü, yeşil pullu, korkunç pençeleri olan, ağzından ateş çıkaran türden mi?”

“Evet,” diye cevap verdim, “öyle de denebilir.”

“Bir ismi var mıydı o ejderhanın?” diye sordu bu sefer Ossie’nin annesi.

Biraz öksürerek, isim bulmak için zaman kazanmaya çalıştım.

“Bir tanesinin adı Hayley’di,” dedim başımı sallayarak.

Ossie bana doğru biraz kırılgan bir ifadeyle baktı.

“Ejderha Hayley mi? Bu nasıl bir isim?”

dedi Ossie'nin babası. "Ben Öfkenin Alevleri ya da Cehennem Ateşi gibi bir şey bekliyordum."

"İsmine bakıp da aldanmayın," diye karşılık verdim. "Hayley'in gözlerinin içine baktım. Ve o kesinlikle bir canavardan daha fazlası."

"Peki, bu Hayley denen ejderhayı nasıl yendin?" diye sordu Ossie'nin annesi.

"Onu pişmiş fasulye ve köpüklü içeceklerle besledim. Bu sayede, aynı anda hem kusup hem de geçirerek kendisini patlattı ve küçük parçalara ayrıldı!" dedim gülererek.

"Ne kadar da kurnazca bir hamle!" dedi Ossie ve ekledi. "Pişmiş fasulye nedir?"

"Ve köpüklü içecek?" diye sordu Ossie'nin annesi.

“Bilirsiniz işte, üzerinde bir sürü baloncuk olan özel bir içecek.”

“Neyi kast ettiğini kesinlikle biliyorum,” dedi Ossie’nin annesi. “Biz ona şalgam suyu diyoruz.”

“Demek şimdi sen Korkunç Ivan’ı yeneceksin, öyle mi?” dedi Ossie’nin babası, buraya geliş nedenime tekrar dönerek.

“Bu beş para etmez yaratık yiyeceğimizi çalıyor,” dedi Ossie’nin annesi. “En sonuncusunda on bin şalgam kaybettim!”

“Korkunuz olmasın, John Smith burada!” diye ilan ettim. “Onu kapı dışarı edeceğim!”

“Ama ordusu ne olacak?” diye sordu Ossie’nin annesi. “O kana susamış eşkıyayla suçlu çetesi. Ve onların baltaları, kılıçları, kaynar yağ dolu kazanları, mızrakları, çivili sopaları?”

“Ordusu mu var?” diye mırıldandım.
“Bana kimse ordudan bahsetmedi!”

“Korkunç, ölüm saçan çetesi,” dedi Ossie’nin babası. “Kemik Kiran Bruno, Göz Bebeği Emicisi Thor ve en kötöleri de... Ayak Gıdılayan Terry!”

“John Smith’i hesaba katmadılar,” dedim. “Onlara tam olarak kiminle uğraştıklarını göstereceğim! Onları kahvaltı niyetine yerim ben!”

“Kahvaltı niyetine mi?” diye zorlukla konuştu Ossie. “Öeehh! Bu gerçekten korkunç olurdu.”

“Bir dilim daha şalgam keki ister misin?” diye sordu Ossie’nin annesi. “Tek yapman gereken sihirli sözcüğü söylemek.”

“Ver, ver,” dedi Ossie’nin babası. “Bunu yersen göğsünde kıl çıkar...”

Ossie'nin annesi şalgam kekinden bir dilim daha kesip tabağıma koydu.

"Peki, BÜYÜK PLAN nedir?" diye sordu Ossie'nin babası.

Odada dolaşıp durumu tartmaya başladım. Sonra dramatik bir şekilde durup onlara döndüm. "Sanırım cevabı biliyorum!"

Ossie'nin annesi ve babası neşelendi.

"Neymiş o?" diye sordu Ossie. "Ne? NE?"

"İhtiyacımız olan... BÜYÜK BİR PLAN!"

"Ben de bunu söylemiştim zaten," dedi Ossie'nin babası.

"En iyi fikrin bu mu?" diye sordu Ossie'nin annesi.

"Ben olsam kesinlikle yay ve ok kullanırdım," dedi Ossie.

"Koca orduya karşı bir yay ve ok," diyerek iç çektim. "Bizden kıyma yapacaklar."

Aniden sokaktan bir gürültü geldiğini duydum. Kılıcımı hazırda tutarak pence-reye doğru koştum.

“Bu korkunç gürültü de ne?” diye bağırdım. “Kedi çığlığına benziyor. Büyük planım üzerinde düşünmemi engelliyor!”

Bahçenin ortasında biri daireler çizerek dolaşıyordu.

“Benekli Kavalcı Perkin o,” dedi Ossie. “Kavalını çalarak kalenin çevresinde dolaşır.”

“Korkunç bir ses,” diyerek sızlandım. “Başımı ağrıtıyor.”

“Pek de iyi bir kavalcı değildir,” dedi Ossie.

“Tam bir gereksiz!” dedi Ossie’nin babası. “Koltuk altımdan çıkan sesler bile bundan iyidir!”

“Bekle. Eğer kavalı varsa... Fareleri de var mı?” diye sordum kafamda bir fikir canlanınca.

“O küçük hayvanlardan onda binlercesi var,” dedi Ossie’nin babası.

“Milyonlarcası hatta,” dedi Ossie’nin annesi.

“Bütün kalede koşturup duruyorlar,”

dedi Ossie. "Bu hayvanlar birer baş belası."

"Yüzün gerçekten de tuhaf görünüyor, John Smith," dedi Ossie'nin annesi.

"Bu fareler sorunumuzun çözümü olabilir," dedim gülümseyerek.

Mutfak masasına dönüp zırhımla başlığımı aldım.

"Herkesi beş dakika içerisinde kale bahçesinde istiyorum!"

BÖLÜM ALTI

“İyi insanlar, bu adil kalenin insanları, bana biraz peynir verin!”

“Peynirimizle ne yapacaksın?” diye bağırdı kalabalıktan biri.

“Benim biraz peynirim var, alabilirsiniz,” diye bağırdı kıyafetleri paçavraya dönüşmüş bir dilenci.

Tırnağının altından bir parça yeşil, kremi, yapışkan madde sıyırdı. “Bu halis tırnak peyniridir,” diyerek güldü. “En hafif kokusu bile koca bir orduyu dize getirir.”

Haklıydı. Hayley’in kirli çamaşır sepe-

tinden bile daha kötü kokuyordu.

“Peyniri olan var mı acaba?” diye bağırdım. Bu sırada kötü koku yüzünden zorlukla soluduğum için öksürüyordum. “Ufacık, minnacık bir kırıntı bile yok mu?”

Kalabalıktakiler homurdanarak başlarını salladı.

“Şimdi bana bu kalenin peynirsiz bir kale mi olduğunu söylüyorsunuz?” diye bağırdım. “Bu imkânsız. İmkânsız! Peynirsiz bir hayat yaşamaya değmez. Peyniri rendeleyebilir, dilimleyebilir, eritebilirsiniz...”

Gözlerimi kapayıp kendimi peynirli bir rüyaya kaptırdım.

“Peynirli tostı alırsınız. İçindeki eriyen peynir size bir Şeyler vadeder gibi dudaklarınızın arasından akar. Ah, Şimdi bile peynir yiyebilirim, daha çok verin bana... DAHA ÇOK VERİN!”

Gözlerimi açtığında herkes bana dik dik bakıp göz kırptıyordu.

“Kafayı yemiŐ bu be!” diye bağırdı biri.

“Hey sen,” dedi arkamızda neŐeli bir ses.

“Bu yerel peynircimiz Egbert,” dedi Ossie.

“Peynir arıyormuŐsun diye duydum,” dedi Egbert. “Açıkçası ben de bugün peynir ıkarttığırma öyle memnundum ki, o yüzden al bakalım...”

Egbert kocaman bir peynir parçasını yere bıraktı.

“Vay be! Bir milyonluk bir gücün peyniri bu!” dedim yutkunarak.

“Nefis,” dedi Ossie. “Açlıktan ölüyorum.”

“Yememiz için değil bu peynir,” diye açıkladım. “Bu savaş peyniri!”

“Savaş peyniri mi?” dedi Ossie.

“Ah, evet,” dedim gülümseyerek. “Dünyanın en mükemmel fare kapanını kuracağız!”

Birçok kafa sallamayla birlikte iç çekişler ve fısıldaşmalar duyuldu.

"Fareler bu tuzağa düşmez," dedi Kavalcı Perkin. "Biliyorsunuz ki onlar aptal değildir. Onlar fare. Sen kendine bu diyarın şövalyesi mi diyorsun?"

Perkin kavalını kaldırdı ve üfleyerek bir OSURUK sesi çıkardı.

"Bak!" dedi Ossie.

Küçük, tüylü ordu koşuşturarak zeminde belirdi.

"Başardın Perkin!" diye sevinçle bağırdım.

"Fare," dedi Kavalcı. "Yüzlerce fare!"

"Binlerce fare," dedi Egbert.

"Bırakın fareler peynire ulaşsın," dedim fısıldayarak.

Fareler yerde koşuşturuyordu. Büyük, eski peynire yaklaşırken bıyıkları seğiriyor, burunları kıpırdanıyordu.

“İşe yarıyor,” dedi Ossie kaburgalarımı dürterek. “Fareler yemi yuttu.”

Peynire dört bir yandan ulaşıp kemiriyorlardı.

“Şimdi ne yapacağız peki?” diye sordu Ossie’nin babası.

“Hazır durumdayız,” diye mırıldandım. “Küçük Mahlûklar Vurgun Operasyonu başlasın!”

Fareleri ceplerimize sokarak, şapkalarımızın altına doldurarak ve pantolonlarımıza tikiştirerek kalenin avlusunu koşarak geçtik.

“Bir dakika bekle,” dedi Peynirci Egbert. “Bu fareler Korkunç Ivan’a ne yapacak ki?”

Tam da büyük planımı açıklamak için ağzımı açtığımda askerler trompetlerini çalmaya başladı.

Haberci sahnede belirdi ve duyurdu: “Majesteleri Kraliçe için diz çökün...”

BÖLÜM YEDİ

Kraliçe, korkutucu koruması Tahta Kurdu ile birlikte bahçeye çıktı.

"John Smith," dedi Kraliçe. "Kendini mutlaka dövüşmen gereken bir savaşa mı hazırlıyorsun?"

"Ah, evet, Sayın Majesteleri," diye cevap verdim.

Kraliçe bana bakıp gülümseyerek şöyle dedi: "Küçük, küstah bir av köpeğisin, değil mi? Korkunç Ivan çok yakında burada olur. Güçlü ordusunu şu tepeden aşağı komuta edecek, asma köprüye hücum

edecek, kale kapısını kıracak ve kaleyi alt üst edecek. Ve onu durdurabilecek tek kişi sensin.”

Kraliçe aniden bahçenin öbür tarafına doğru baktı.

“Oldukça büyük bir peynir parçası,” dedi.

“Fareleri etrafına topluyoruz,” dedi Perkin.

“Peki, neden onları etrafına topluyorsunuz?” diye sordu Kraliçe.

Perkin ileriye doğru boş boş bakarak büyük bir nefes verdi. “İşte orasını ben de bilmiyorum,” dedi yutkunarak.

“Hepsi planımın bir parçası Sayın Majesteleri,” dedim.

“Korkunç Ivan’a ve kana susamış adamlarına karşı fareleri kullanacaksın, öyle mi?” dedi Kraliçe.

“Eğer sen muhteşem John Smith’sen,”

dedi Tahta Kurdu küçümseyerek, "fareleri kullanmak yerine neden savaşa kılıcını havaya savurarak girip, geleneksel savaş metotlarını kullanarak Korkunç Ivan'ı yenmiyorsun?"

Tahta Kurdu aniden baltasını kafasının üstünde çevirdi ve tam ayaklarımın önündeki toprağa fırlatarak sapladı. "Benim baltamı kullanabilirsin," dedi sırtarak.

Herkes döndü ve bana baktı. Evet, Tahta Kurdu tam bir pislikti ama haklı olduğu bir nokta vardı. Eğer ben gerçekten de öylesine cesur ve meşhur bir şövalyeysem, neden şu şövalye hareketlerinden yapıp Korkunç Ivan'ı kılıçla dövüşmeye çağırmıyordum?

"Evet, John Smith," dedi Kraliçe. "Buna ne diyeceksin?"

"Evet, Majesteleri..." Zekice bir şeyler söylemek için düşünürken küçük bir

daire çizdim. "Bu... aaaa... Tam olarak Korkunç Ivan'ın yapmamı beklediği şey."

Bazı insanlar onaylarcasına başlarını salladı ama çoğunun kafası karışmıştı. Elimden geleni yapmalıyım, diye düşündüm. "Onlar John Smith'in tam da BÖYLE BİR ŞEY yapacağını düşünüyorlar."

Tahta Kurdu'nun baltasını aldım ve başımın üzerinde döndürdüm. "Büyük baltamı savurarak savaşa girmemi bekliyorlar!" diye bağırdım.

Balta kazara elimden fırladı ve Eski Mekân'ın dışında bulunan varillerinden birini parçaladı. Bir miktar köpüklü sıvı varilden dışarı aktı. Herkes alkışladı. Bunu bilerek yaptığımı sanmışlardı.

"Ayrıca," dedim her şeyi yoluna koymuş olarak, "belki Korkunç Ivan'ın yapmamı beklediği şey... Budur!" Kılıcımı çektim, yere sapladım ve onu kullanarak

Daisy'nin sırtına atladım.

Herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlamıştı. Kraliçe'nin yüzünde bile küçük bir gülümseme vardı.

Maalesef, Daisy'nin başka düşünceleri vardı. Bir anda fırlayıp bahçeyi turlamaya başladı. Eyer üzerinde zıplayıp kılıcımı sallıyordum.

"Şuna da bakın hele!" diye bağıryorlardı. "Ne kadar da inanılmaz bir kahraman!"

Daisy, Eskii Mekân'a daldı. Kılıcım yanlışlıkla asılı sepetleri kesti. Sepetler

Kraliçe'nin habercilerin üzerine birer birer düşüyordu.

Sonuncu ve en büyük sepet Tahta Kurdu'nun kafasında parçalandı. Tahta Kurdu öksürüyor ve ağzındaki toprağı tükürmeye çalışıyordu.

Kalabalık resmen gürlüyor ve çılgınca alkışlıyordu.

Daisy aniden durdu, ama bu sefer ondan bir adım öndeydim. Özgürce uçarken ayaklarımı kalkanımın bağlandı yerlerine sokup kaldırıma doğru savrulabildim. Zırha bir kaykaya biner gibi binmiştim. Samanlığın üzerinde bir ters dönüş hareketi yapmayı becerdim. Ardından havada bir salto yaparak Kraliçe'nin ayaklarının önüne iniş yaptım. Herkes alkışlıyor ve bağırıyordu.

"Bu gerçekten de hoş bir gösteriydi," dedi Kraliçe.

"Değil mi Tahta Kurdu?"

Tahta Kurdu ağzındaki son parça çamuru da tükürdü ve bana

baktı. "Bu kesinlikle üzerimde bir etki bıraktı, Sayın Majesteleri," dedi kaşlarını çatarak.

Kraliçe soran gözlerle bana baktı.

"John Smith," dedi.

"O benim, Sayın Majesteleri!" dedim zafer kazandıran gülümsememi takınarak. Bu gülümsemeyi, yaramazlık yaptığım özel durumlar için saklarım.

Kraliçe başını salladı, dudaklarını ısır-
dı ve ardından uzunca bir iç çekti. "Seni
daha önce bir yerlerde görmüş olabilir
miyim?" dedi. "Evet, görmüş olmalıyım."

Tahta Kurdu'na doğru döndü. "Siz daha
önce bu çocuğu gördünüz mü, Bay Tahta
Kurdu?"

"Bir yüzü gördüm mü onu unutmam,"
dedi Kraliçe'nin koruması.

Kraliçe parmaklarını başına değdire-
rek düşündü ve düşündü...

“Bekle bir dakika, bekle bir dakika,” dedi. Başparmağını ısırarak düşüncelere daldı. “Çözmek üzereyim... John Smith... John Smith...” Önemli bir fikre ulaşmış gibi gözleri kısıldı. Yüzü aniden aydınlandı, gözleri parladı.

“Buldum,” dedi heyecanla. “Seni daha önce nerede gördüğümü hatırladım!”

Birden bahçeye dalan haberci duyuru yaptı: “Korkunç Ivan kale kapısında!”

Herkes panik içerisinde çılgık atarak koşmaya başladı. Kraliçe bana bir bakış attı ve yavaşça başını salladı.

“Pekâlâ, John Smith,” dedi. “Şu iğrenç, kötü adamın işini bitir!”

“Bunu bana bırakın pek büyük Majesteleri,” diye karşılık verdim.

BÖLÜM SEKİZ

Korkunç Ivan gerçekten de korkunç ve iğrenç görünüyordu. Gördüğüm en büyük ata biniyordu ki at da korkunç ve iğrençti! Açıkça görülüyordu ki, Korkunç Ivan ne saçını tarıyor, ne yüzünü tıraş ediyor ne de dişlerini fırçalıyordu. Diş ipinin adını hiç duymadığına ise bahse girerdim.

Zırhından çıkan seslerin eşliğinde ordusuyla birlikte atını kaleye doğru sürdü. Ossie her birini bana tanıttı.

Kemik Kıran Bruno, Göz Bebeği Emicisi Thor, Ayak Gıdıklayan Terry..." dedi yutkunarak.

"Ve berbat görünümlü pek çokları," diye karşılık verdim.

Ivan'ın çetesinin mızrakları, çivileri, kargıları ve tekerlekli, tahtadan mancınıkları vardı. Kötülük işinde çalışıyor gibiydiler. Kötülük sektörünün işçileri!

Korkunç Ivan atından indi ve tam karşıma geçti.

"Sen John Smith olmalısın, bu yöredeki en büyük şövalye," diye gürlledi. "Ama sen Korkunç Ivan'ın dengi değilsin!"

Korkunç Ivan eldivenini çıkardı ve yere attı. "Al bak, eldivenimi de yere attım," dedi gülererek.

"Ve ben de şeyi atıyorum..." Etrafıma bakındım ve avlunun bir köşesinde duran eski püskü çamaşır ipinde asılı olan şeyleri gördüm. "...Bir çift kirli, eski külotu!" Külotları yere fırlattım ve topuğumla ezdim.

"Onlar benim donlarımdı!" dedi yaşlı bir çamaşırcı kadın.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadım.

Korkunç Ivan, Kemik Kıran Bruno'ya, Göz Bebeği Emicisi Thor'a ve Ayak Gıdıklayan Terry'ye dönüp çok uzun bir süre kıkırdadı. "Hakkını vermeliyim John Smith, çok yürekliymişsin," diye kükredi. "Eğer seni bin parçaya bölüp atlarıma yem yaparsam?"

"Elinden geleni yap. Sizden korkmuyorum!" diye karşılık verdim.

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Ivan. “Ayak Gıdıklayan Terry’nin, ayak parmakların üzerinde çalışmasını sağlayacağım!”

Ayak Gıdıklayan Terry parmaklarını çıtlatıp pis bir kahkaha attı ve bu kahkahası bir Meksika dalgası gibi yayıldı.

“Yağma, talan ve ganimet için buradayım ben!” diye hırladı Ivan. “Bu, yiyeceğinizi çalacağım, şatonuzu yakıp yıkacağım ve Kraliçe’nizi yanımda götüreceğim anlamına geliyor. Neden orduma katılmıyorsun John Smith? Fena bir takım olurduk!”

“Asla!” diye bağırdım. “Benim yerim burası. Ayrıca ben zaten fena bir takım biliyorum. Manchester United’ı izlemiş olsaydın sen de bilirdin.”

“Pekâlâ,” dedi Ivan. “Kendi yolunu seç bakalım.” Sonra iğrenç çetesine doğru döndü. “Hadi çocuklar, çirkinleşme zamanı!”

Ivan, Kemik Kıran Bruno, Göz Bebeği Emicisi Thor ve Ayak Gıdıklayan Terry atlarından inip yavaşça bana doğru ilerlerken elleri de silahlarına uzanıyordu.

Şimdi plan zamanıydı!

Küçük, tüylü arkadaşlarımızın sihirlerini yapması için gereken şifreyi söyledim.

Ossie, Egbert ve Perkin ceplerinden fareleri çıkardılar. Ivan'ın kötülük dolu, çirkin çetesinin arkasına geçip, kötülük dolu, çirkin zırhlarının içine fareleri atıldılar. En şişman, tırmalayıcı fareleri de Bruno, Thor ve Terry'ye sakladılar.

Kemik Kıran Bruno kılıcını çekip şöyle dedi: "Ben Kemik Kıran Bruno'yum ve sana söyleyecek tek bir sözüm var..."

Ağzı aniden komik bir şekil aldı ve gözleri pörtledi.

"Bu da... sen... aaaaaa... ooooooooo..." diye nefes nefese konuştu.

Bruno küçük bir dairenin içinde dans

ederek kollarını ırpıyordu. Korkunç Ivan, Bruno'ya baktı ve başını salladı.

"Bruno, takımını yüzüstü bırakıyorsun!" diye homurdandı.

Bruno yere düştü, sırtüstü döndü ve sinirle bağırdı. "Durdurun şunu!"

Göz Bebeği Emicisi Thor bir adım öne ıktı.

"Göz Bebeği Emicisi Thor, elinden geleni yap bakalım!" diyerek kışkırttı onu.

"Ben Thor... ho ho ho... ah... ah... ah!" diye kıkırdadı.

Bacaklarını ve kollarını sallayan Thor da nefes nefese kalarak bu komik dansa katıldı.

Ayak Gıdıklayan Terry hızla öne ıktı. "Ölümün gıdıklanmaktan olacak!" diye bağırdı. "Binlerce kez yaptım bunu."

Ayak Gıdıklayan Terry uzun bir sopanın ucuna bağlı pembe tüylü bir toz alma püskülü çıkardı.

“Bir gıdıklayanı gıdıklayarak yenemezsin...” diye ilan etti gülmekten yere düşmeden önce. “Ha! Ha ha ha... heeeeeee... Gıdıklama! GIDIKLAMA!”

“Bu dayanılmaz!” diye böğürdü Bruno, göğüs zırhını çözmeye çalışırken.

“Bu tahammül edilemez!” diye çığırdı Thor, sırtını bir duvara sürterken.

“Gıdıklama günlerim sona erdi!” diye inledi Ayak Gıdıklayan Terry. O sırada gıdıklama çubuğunu havaya fırlatmış zıplarak kaleden çıkıyordu.

Çığlıklar atarak kaşınmaya devam eden Ivan’ın ordusu tepeden aşağı yuvarlanıp hendeğe düştü. Kaledeki herkes bağırıyor ve sevinç çığlıkları atıyordu.

Ivan dışında herkes tabii. Bir tek o mutlu değildi. Kılıcını çıkarıp tehditkâr bir şekilde başının üzerinde salladı. “Oyun zamanı bitti!” diye kükredi.

Miğferinin siperliğini yüzüne indirdi, en küçük farenin bile girebileceği bir açıklık bırakmamıştı. “Kaybetmeye hazır ol!”

Ivan kılıcını bana doğru tutarak üzerime koştı. Bir işe yarayacakmış gibi kalkanımı kaldırdım. “İşte sonun geldi, John Smith!” diye böğürdü.

Kılıcımı kaldırdım ama bir vuruşta kılıcımdan kurtuldu.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu?” diye gürlledi.

Kılıcını kalkanımın üzerine indirdi ve kalkanım ellerimde paramparça oldu.

“İşte şimdi savunmasızsın,” diyerek bağırdı.

Eli kılıcında bana doğru birkaç uzun adım attı.

“Zafer kokusu alıyorum!” dedi gürleyerek.

Bana bir fikir vermişti!

Yan tarafa döndüm ve Ossie'nin yayıyla okunu kaptım.

“Yay ve ok mu?” dedi Ivan gülerek. “Benim demirden zırhıma ne yapabilir ki?”

“Bunu göreceğiz,” dedim yutkunarak.

Berbat ayak kokulu dilenciye doğru döndüm.

“En iyi tırnak peynirinden bir kilo ver lütfen.”

“Hemen geliyor,” dedi dilenci.

Tırnak pisliğinin kaynağından büyük bir parçayı okun başına sürdü.

“Bu zehir de nedir?” diye sordu Ivan.

“Neden kendin denemiyorsun?” diye karşılık verdim.

Oku geriye çektim ve dümdüz Ivan'a

doğru fırlattım. Ok havada vızıldadı ve Ivan'ın siperliğine sıkıştı.

Herkes nefesini tutmuştu.

Ivan öksürmeye ve boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı. Bana doğru sendelerken kollarını sallıyor ve tuhaf sesler çıkarıyordu.

“Ah, iğrenç, berbat, İĞRENÇ, İĞRENÇ...” diye çığlık attı.

Kılıcını havaya kaldırdı, birkaç saniye öylece bekledi... Sonrasında büyük bir gümbürtüyle yere yapıştı!

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Ossie.

“şimdi onu alacağız ve mancınığa yerleştireceğiz!” diye karşılık verdim. Ve bunun üzerine yanına gidip onu mancınığa doğru çektik.

Ivan gözlerini açtı ve etrafına bakındı.

“Ne oldu?” diye sordu sızlanarak.
“Neredeyim ben?”

“Atış için hazır!” diye bağırdım.

“Ne yapıyorsunuz?” diyerek çığlık attı.

“Çöpü dışarı atıyoruz,” dedim gülererek.

“Tamam çocuklar, gönderin şunu!”

Şatodaki herkes geri sayıma katıldı...

“Üç! İki! Bir!”

Ossie halatı kesti ve mancınık serbest kaldı.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!”

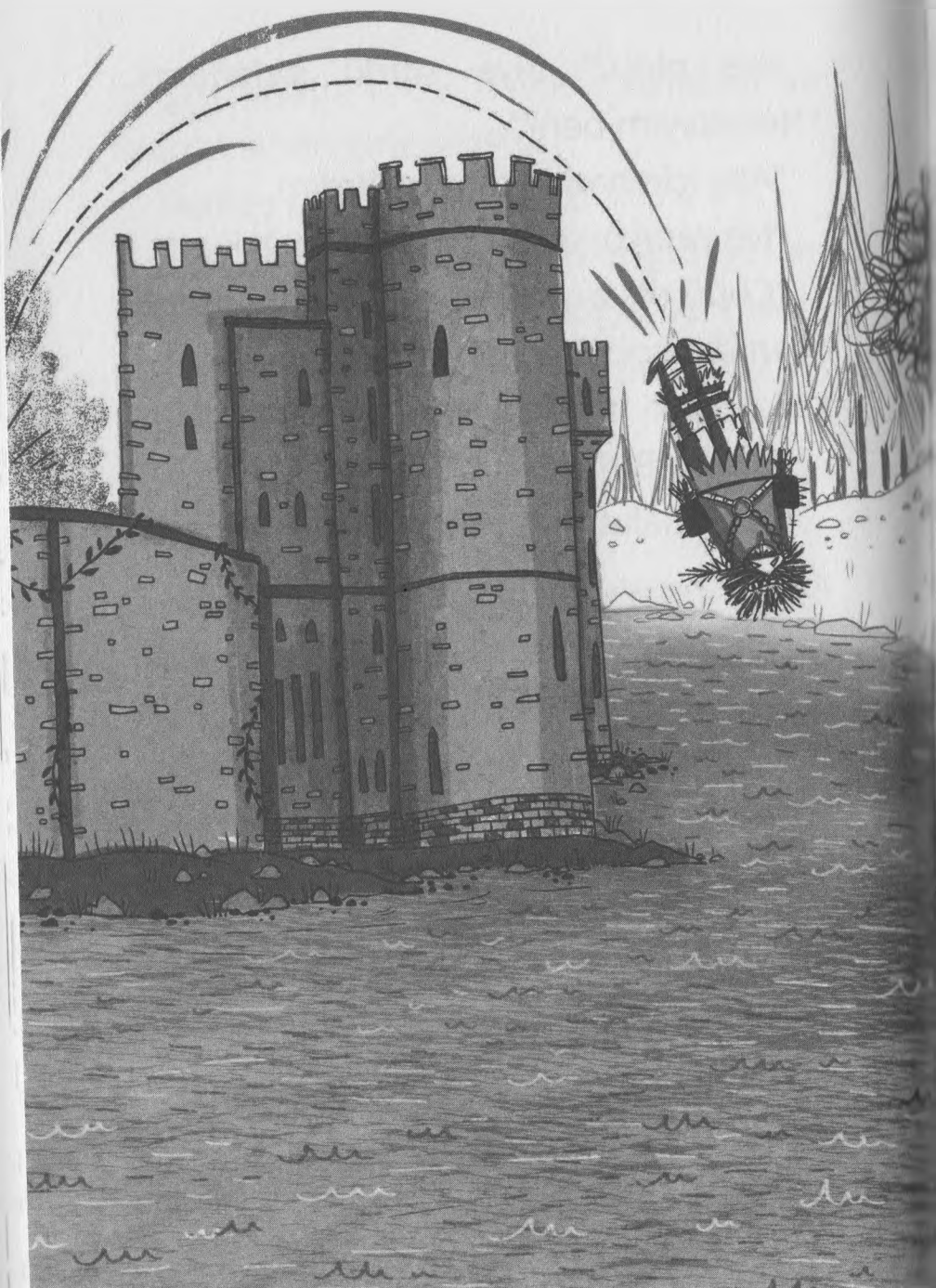
Ivan şato duvarlarını aştı ve cumburlop diye hendeğe düştü. Bu onu kesinlikle son görüşümüz oldu!

“Çok yaşasın John Smith!” dedi Ossie.

“Çünkü o, en iyisi!”

Beni avlu boyunca sırtlarında taşıdılar ve adıma tezahüratlar yaptılar.

Bu hayata alışabilirdim!

BÖLÜM DOKUZ

“Bugün çok iyidim, John Smith,” dedi Kraliçe. “Korkunç Ivan’ı yenmeyi başardın. Halkımızı barış ve zenginlik içinde yaşamaları için özgür bıraktın. Bunun için sana teşekkür ederiz.”

“Benim için kolay bir işti, Majesteleri,” dedim sıyrıtarak.

Kraliçe uzun ve parlak bir kılıcı eline alarak benden diz çökmemi istedi. Bundan sonra neler olacağını bildiğimi düşündüm. Bu emektar John Smith’e bir elvedaydı. Bundan sonra bana Sör Cesur John diyeceklerdi!

"Bundan sonra tek söyleyebileceğim," dedi Kraliçe, "ZİNDANA ATIN ONU olacaktır!"

Etrafıma toplanan askerler, beni ayaklarımından sürüklediler. Gerçekten de günü kurtarana teşekkür etmenin iyi bir yoluydu bu! Kraliçe ne yapıyordu böyle?

"Sen benim kıymetli kırmızı yakutumunu çaldın!" dedi Kraliçe.

"Ben... Ne? Ben çalmadım Majesteleri!" dedim ağzımdan tükürükler saçarak.

Kraliçe, daha önceden Ossie'nin bana göstermiş olduğu duvar halısını işaret etti. "Pekâlâ, buna ne diyeceksin?"

Duvar halısına baktım. Ossie'yi, annesini, babasını, Egbert'ı, Perkin'i gördüm... Ve uzak köşede de benim resmim vardı, kirli eldivenlerim Kraliçe'nin yakutunun üstündeydi!

“Beni kandırabileceğini mi sandın aptal?” diye gürledi Kraliçe. “Sen John Smith’sin, değil mi?”

“Korkarım ki öyleyim,” dedim başımı sallayarak.

“İşte kendi ağzınla söyledin,” diye devam etti Kraliçe, “ve sen bu topraklardaki tek John Smith’sin!”

“Ama bu ben olamam!” diyerek itiraz ettim.

Sonra jetonum düştü. Bundan çok uzun zaman önce dedem buradaydı ve Kraliçe'nin yakutunu o almıştı! Demek ki dedem bu yüzden bu maceraya atılmamı istemiyordu! Demek ki bu yüzden bana düelloları kaybetme demişti!

Koruma Tahta Kurdu keskin baltasıyla öne doğru bir adım attı. "Onu ben tutuklarım, Sayın Majesteleri!"

Tabanları yağlayıp avlu boyunca koştum ve Daisy'nin üstüne atladım. Herkes bağırıyordu. "Yine gel, John Smith!" ya da "İşte o, özel ve tek olan gidiyor!"

"Ben özel falan değilim," dedim ağlayarak. "Ben tamamen sıradan bir erkek çocuğuyum. Sadece beni yalnız bırakın!"

Çamaşır iplerine ve saksılara çarparak dörtnala gittik, ta ki Daisy şahlanıp da beni kaldırım taşlarına atana dek.

Yukarıya baktım ve Tahta Kurdu'nun yolunu kapattığını gördüm.

"Üzgünüm," dedi Kraliçe, "ama artık senin için yolun sonu göründü."

Tahta Kurdu parmağını baltasının keskin tarafına sürtüyordu.

"Ona ölüm cezası veriyorum," dedi Kraliçe.

Tahta Kurdu baltasını kaldırdı.

"Eğer onu öldürürseniz," dedi Ossie, "yakutunuzu asla geri alamazsınız!"

Kraliçe bu konu üzerine bir süre düşündü.

"Bu doğru," dedi sonunda kabullenerek. "Peki, ne yapmamı öneriyorsun?"

"Yakutunuzu geri getireceğiz, Majesteleri," dedi Ossie. Sonra bana baktı ve başını salladı. "Bunu yapabiliriz, değil mi John?"

Bilmedikleri şey ise, beni ilk başta bu-

raya getiren sihirli sözcükleri söyleyerek buradan kaçabileceğimdi.

“Kesinlikle,” dedim gülümseyerek. “Kesinlikle getiririz. Size söz veriyorum.”

“Kaçmanı engellemek için Ossie,” dedi Kraliçe, “annenle baban misafirimiz olacak.”

Askerler Ossie’nin annesiyle babasının etrafını çevirdiler. Kraliçe, Ossie’nin başını okşadı.

“Benim için bunu yaparsan, sana söz veriyorum, annene bir ömür yetecek kadar çok şalgam vereceğim.”

“Teşekkürler Majesteleri,” dedi Ossie’nin annesi yerlere kadar eğilerek.

“Eğer yakutumu geri getirmezsən,” diye devam etti Kraliçe, “annenle babanı bin yıllık bir zindan mahkûmiyetiyle cezalandırırım!”

“Ve ayakları üzerinde çalışmaya başlarız,” dedi Tahta Kurdu neşeyle. Elinde Ayak Gıdıklayan Terry’nin sopası vardı.

Ah, işte şimdi kaçabileceğimiz bir yol kalmamıştı. Kraliçe’ye yakutunu geri getirmeliydim.

“Yakutumu geri getirmek için bir saatiniz var!” dedi Kraliçe.

“Anlaştık,” diyerek karşılık verdim. “Hadi, Ossie. Gidelim artık.”

Yürüyerek şatonun kapısından çıktık ve köprüden geçtik.

“Peki, şimdi nereye gideceğiz?” dedi Ossie.

“Şimdi çok, çok uzaklardaki başka topraklara gideceğiz...” dedim gülümseyerek.

En azından çok, çok uzak topraklara gidebileceğimiz konusunda umutluydum. Ama Ossie’yi yanımda götürebilir miy-

dim, bilmiyordum. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Ossie'nin kafasını tuttum ve sihirli sözcükleri söyledim...

"Uzun uzun söyleyin, daha yüksek sesle: Ben JOHN SMITH'im ve bundan gurur duyuyorum."

BÖLÜM ON

“Bu mucizeler diyarı da neresidir?” diye sordu heyecanla Ossie.

“Burası dedemin yatak odası,” diye cevap verdim.

Üzerimde hâlâ şövalye kıyafetleri olması sebebiyle biraz şaşkındım.

“Burası dünya üzerindeki en olağanüstü yer,” dedi Ossie. “Pek çok mucizeyle donatılmış!” Ossie yatağın yan tarafındaki bardağın içinde duran dedemin takma dişlerini çıkardı. “Belki de bu konuşan sihirli ağıza, yakutu nerede bulabileceğimizi sormalıyız...”

Tam o anda dedem içeri girdi.

“Belki de sadece dedeme sormalıyız,” diye karşılık verdim. “Benim zırlı bir şövalye olmamı istemiyordun dede, çünkü Kraliçe’nin kırmızı yakutunu sen çaldın!”

“Kraliçe’nin yakutunu çalmadım,” dedi dedem. “Normanlı Norman’ı defettiğim

için bana verilmiş bir hediyeye sandım ki bu tamamen başka bir hikâye!"

"Az daha zindana atıyorlardı beni!" dedim kızgınlıkla.

"Bunun için üzgünüm," dedi dedem iç çekerek.

"Yakutu Kraliçe'ye geri götürmeliyiz," dedi Ossie.

"Hımmm," dedi dedem. "Bu konuda bir takım sıkıntılar çıkabilir. Yakutu ablan ödünç aldı John."

"Tamam, ben de yakutu bulana kadar odasını altüst ederim!" dedim.

"Sorun şu ki, yakut onun odasında değil," diye karşılık verdi dedem.

"Nerede peki dede?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Okul gösterisinde takıyor!" diye homurdandı dedem.

"Ne?" dedim heyecanla. "Yakutu Kraliçe'ye geri götürmem gerekiyor!"

“O zaman patenlerini ayağına geirsen iyi olur,” dedi dedem. “Gösteri başlamak üzere!”

BÖLÜM ON BİR

“Sahnenin ortasında duran Hayley,” diye fısıldadım.

Sahneyi gözünüzün önüne getirin: Hayley’in okulunda bulunan sahnenin tepesinde ayaklarımı sürüyerek yürüyorum. Evet, evet, onun BÜYÜK OKULUNUN. Birkaç metre altımdaki Hayley ile Rufus, okul müzikalinde şarkı söylüyorlar. Hayley’in boynunda ise Kraliçe’nin iri kırmızı yakutu var! Sizin de hayal edebileceğiniz gibi oldukça dramatik bir sahne...

Derin bir nefes aldım.

“Eğer bunu batırırsak Ossie, başımı bir mızrağa saplarlar, beni canlı canlı gömerler ve beni kuşlara yem ederler!” dedim yutkunarak.

“Anlaşıldı,” dedi Ossie. “Bence...”

Hayley ve Rufus berbat bir şarkının tam ortasıdaydı.

“Ne düşünüyorsun Ossie?”

“Bence bu muhteşem bir başarı olacak,” dedi Ossie.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sadece şu güzel şarkıyı dinle!” diyerek iç geçirdi.

“Müzikalden bahsetmiyorum. Şansımız hakkında ne düşünüyorsun?”

“Haaa,” dedi Ossie burnunu kaşıyarak. “Normal bir çocuk için bu tam bir felaket olurdu, ama senin için John Smith, her şey mümkündür.”

Ossie bana baktı ve göz kırptı.

“Ayak bileklerimi tut, Ossie...” diye homurdandım.

Bu gerçekten de zor bir durumdu. Hayley, benden hiç hoşlanmayan Rufus'la berbat, vıcık vıcık, kız işi şeylerden birini yapıyordu. Ve ben de birazdan sahneye düşecek ve gösteriyi mahvedecektim.

"Burada işimiz bittikten sonra, benimle evin arkasında buluş," dedim fısıldayarak.

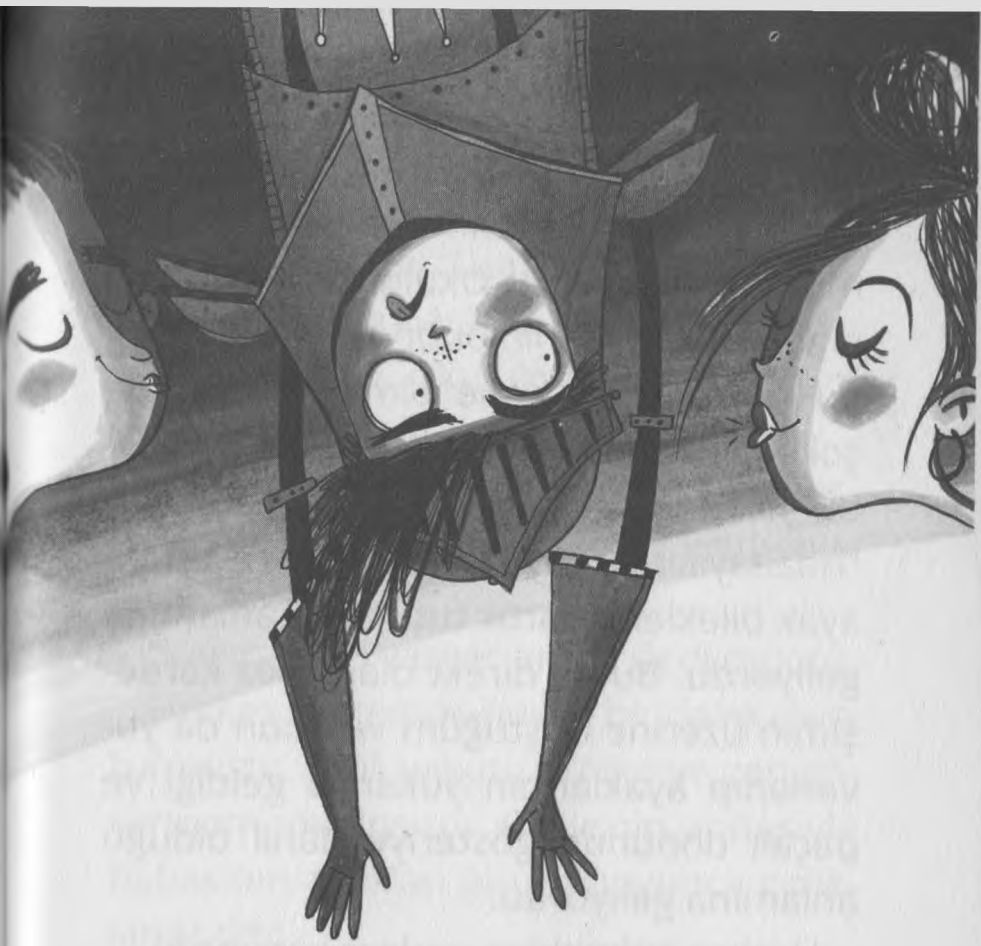
"İyi şanslar," dedi Ossie. "Ve unutma, halkın seni seviyor..."

Planım şuydu: Hayley, Rufus'u öptüğünde ışıklar kapanacaktı. Işıklar geri gelmeden aşağı inecek ve yakutu kız kardeşimin boynundan alacaktım.

Planı öğrendiniz.

Gerçekte olanlarsa şöyle.

Ossie beni aşağıya biraz hızlı indirdi ve ben kız kardeşimle Rufus'un arasına seyircileri göreceğiz şekilde baş aşağı yerleştim. Ama ikisinin de gözleri kapalıydı; zaten insanlar öpüştüğünde böyle yapar-

lar. Ayrıca kız kardeşimi öpüyorsanız kesinlikle böyle yapmalısınız çünkü kendisi bir insandan daha çok deveye benziyor.

Böylelikle Rufus o ölümcül an için harekete geçti ama kız kardeşimi öpeceğine beni öptü, hem de DUDAKLARIMDAN,

Yakutu kaptığım gibi seyircilerin arasından koştum. Müdür sandalyesinden fırladı ve bağırdı, “Durdurun şu çocuğu!” ve kovalamaca başladı. Anneler, babalar ve Kiraz Ağacı Okulu’nun öğretmenleri peşimdeydi artık!

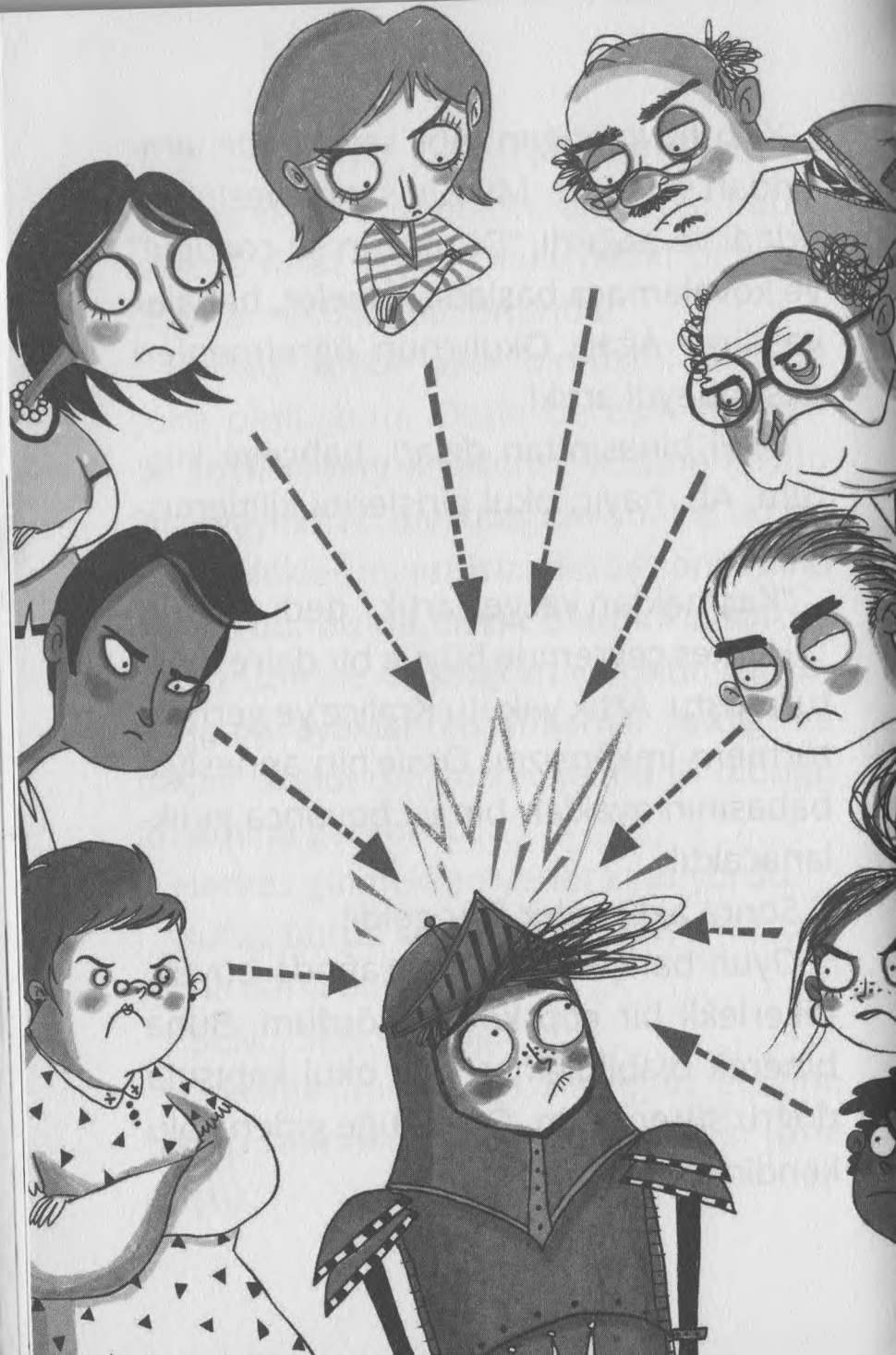
Okul binasından dışarı, bahçeye koştum. Ah, hayır, okul girişlerini kilitlemişlerdi...

“Kaçmaktan vazgeç artık,” dedi müdür.

Herkes çevremde büyük bir daire oluşturmuştu. Artık yakutu Kraliçe’ye geri götürmem imkânsızdı. Ossie’nin annesiyle babasının ayakları bin yıl boyunca gıdıklanacaktı!

Sonra aklıma bir fikir geldi!

Oyun bahçesinin üst tarafında büyük, tekerlekli bir çöp kovası gördüm. Buna binerek olabildiğince hızlı okul kapısına doğru sürecektim. Özgürlüğe giden yolu kendim açacaktım.

Çöp kovasına bindim. Sonraki durak ev!

“ÇATTIIIIIRRTT!!!”

Çöp kovası okul kapısına büyük bir şiddetle çarptı. Kovanın içindeki her şey havaya uçtu.

Çürümüş kemik, pis kokulu sebze ve mide bulandırıcı çöp suyundan oluşan bir görünüm kazanmıştım.

Gözlerimdeki balçığı temizledim ve ağızımdaki balığı çıkardım.

“Tekrar görüşünceye dek,” diye bağırdım.

Çöp kovasını tepeden aşağı, eve doğru sürdüm.

“Seni yakalayacağım John Smith!” diye çığlık attı Hayley.

Ossie, dedemin yatağında oturmuş beni bekliyordu.

“Kraliçe'nin yakutu!” dedim nefes nefese.

Ossie bu muhteşem, kırmızı mücevheri aldı ve cebine koydu.

“Hoşça kal, John Smith,” dedi gülümseyerek. “Muhteşem bir macera oldu.”

“Gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum,” diye mırıldandım. “İsmim hakkında. Az bulunan ya da özel bulunan bir isim değil. Aslına bakarsan, John Smith dünyadaki en yaygın isim. Annemin dediği gibi, milyonlar içinde tek... Bir özelliğim yok yani.”

Ossie tuhaf bir şekilde bakmaya başladı. “Annen sana milyonlar içinde tek olduğunu mu söylüyor?”

“Maalesef öyle,” dedim üzüntüyle.

“Zeki bir çocuk için bazen gerçekten de çok ahmak olabiliyorsun!” dedi gülerek. “Belki de annen, onun için milyonlar için-

de tek ve özel olanın sen olduğunu anlatmaya çalışıyordu.”

“Ah, doğru,” dedim.

Hâlâ onun ne demek istediğini anlayabilmiş değilim.

Gruba önderlik eden Hayley’in sesini duydum. Zamanım tükeniyordu.

“Bu yakutu Kraliçe’ye götür...” dedim fısıldayarak.

“Buna emin olabilirsin,” dedi Ossie. “Hoşça kal Sör John Smith...”

“Hoşça kal Oswald Periwinkle,” dedim ben de.

Sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Her şey olduktan çok az sonra...

Gösterinin muhteşem olduğunu düşünen bir seyirciymişim gibi, bu beklenmedik eğlence için Kiraz Ağacı Okulu'na teşekkür eden bir mektup yazdım müdüre. Müdürün bana katılmak ve tüm olanların unutulmasını beklemek dışında çaresi yoktu.

Göster ve Anlat dersi en iyisidir çünkü hikâyeyi baştan sona çizimlerle anlatabiliyorsunuz ve ben de sınıfıma bu inanılmaz hikâyeyi çizimlerle bu şekilde anlattım. Bu hikâye oldukça sıradan bir çocuğun, parlak zırlı bir şövalyeye dönüşerek savaşa girmesini anlatıyordu ve bana inanan çıktı mı sizce? Tabii ki inamadılar. Tüm bunlardan sonra... Ben yine de JOHN SMITH'tim.

Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?

GÖSTER VE ANLAT GÜNÜ

dünyanın
en EĞLENCELİ
çocuğu!

dünyanın
en EĞLENCİLİ
çocuğu!

KORKUSUZ KORSAN

Johnny
Smith

nemesis
çocuk

Ben, bizim buralarda en çok
kullanılan isimlerden birine sahibim.
Adım, John Smith.

Buralarda sayamayacağınız kadar
çok John Smith var.

Bu yüzden herkes, benim çok sıkıcı
olduğumu düşünüyor.

Oysa ben sıkıcı değilim. Hatta dün-
yanın en eğlenceli çocuğu olduğum
bile söylenebilir.

Bu hikâyede uçsuz bucaksız denizle-
re yelken açan bir korsan
oldum mesela.

Hazırsan, sen de macerama ortak
olabilirsin!